

Hồi Thứ Một Trăm Ba Mươi Lăm

KHÓ NÓI NÊN LỜI

Bạch Thiếu Huy kinh ngạc hỏi:

– Cô nương nói thế là nghĩa gì?

Lăng Vân Phượng ngẩng mặt lên:

– Người tin rằng Tiết phu nhân được Tiểu Ngọc cứu thoát và đưa đi khỏi vùng này?

Bạch Thiếu Huy thoáng biến sắc, không đáp mà chỉ hỏi lại:

– Theo lời nói của cô nương, có lẽ Tiểu Ngọc đã bị bắt trở lại phân cung?

Lăng Vân Phượng cười nhẹ:

– Người nên đáp lời ta trước, có phải người là Tiết Thiếu Lăng chăng? Biết được điều đó rồi, ta mới có thể nói được những gì người muốn nghe!

Bạch Thiếu Huy hừ lạnh:

– Thì tại hạ nhận mình là Tiết Thiếu Lăng vậy!

Lăng Vân Phượng mỉm cười:

– Người thừa nhận? Sự việc có liên quan trọng đại đến sanh mạng của Tiết phu nhân, vậy người muốn cho ta tin, người phải gỡ chiếc mặt nạ ra!

Bạch Thiếu Huy lắc đầu:

– Cô nương thử nhìn kỹ xem, tại hạ có mang mặt nạ hay không?

Lăng Vân Phượng nhìn chàng một lúc đoạn lắc đầu:

– Không phải gương mặt của Tiết Thiếu Lăng!

Đã biết chàng là Tiết Thiếu Lăng chàng lại thừa nhận rồi, mà nàng còn cho là không phải, thế thì có lẽ nàng biết Tiết Thiếu Lăng chăng? Hay nàng còn nghi ngờ?

Bạch Thiếu Huy cau mày:

– Cô nương tưởng trong thiên hạ chỉ có một Công Tôn Cầu biết thuật thay đổi hình dạng con người à?

Lăng Vân Phượng hừ một tiếng:

– Tại sao người lại thay hình đổi dạng?

Bạch Thiếu Huy cười lạnh:

– Nếu tại hạ không thay đổi hình dạng, thì hôm đó chắc phải kẹt tại Thanh

Loan đàn rồi còn gì! Và như vậy làm sao tại hạ vào được Bách Hoa Cốc?

Lăng Vân Phượng gật đầu:

– Người có lý. Ta tin người là Tiết Thiếu Lăng!

Nàng đưa tay vào mình, lấy ra một hoàn thuốc bọc sáp, thốt:

– Người cầm lấy hoàn thuốc này, Tiểu Ngọc đã cứu thoát lão bà nhưng chẳng làm sao cho bà hết cam, hoàn thuốc này giúp bà khai khẩu đó. Bây giờ ta đưa người vào bờ, sau này rồi người sẽ hiểu nhiều điều hơn.

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ:

– Nghĩa mẫu đã thoát hiểm rồi, với y thuật tinh thông, có lẽ nghĩa phụ cũng có cách chữa bệnh cam của nghĩa mẫu chứ? Nàng này đa trá, ta không thể tin là nàng có hảo ý.

Chàng chưa đưa tay tiếp lấy hoàn thuốc, chỉ nhìn nàng thốt:

– Chúng ta là những kẻ tử đối đầu, cô nương đưa tại hạ vào bờ, tại hạ cảm kích lắm rồi, đâu dám mơ vọng đến ân huệ khác? Hoàn thuốc này dù sao tại hạ cũng nhớ mãi hảo ý của cô nương, xin cô nương giữ lấy tại hạ chẳng dám nhận!

Lăng Vân Phượng sững sờ, lâu lắm nàng cất tiếng:

– Không lẽ người không tin ta. Nếu Lăng Vân Phượng này định nhờ hoàn thuốc thực hiện một âm mưu gì, thì xin trời đất quỷ thần đừng cho chết lành.

Bạch Thiếu Huy lạnh lùng:

– Cô nương thề thốt nặng quá!

Lăng Vân Phượng đảo mắt nhìn ra bốn phía, xa xa vụt kêu lên:

– Có thuyền đến kìa, người hãy cầm lấy viên thuốc này, đừng quên lúc gặp lão bà cho uống liền nhé.

Bạch Thiếu Huy thấy cả chỉ của nàng quá ư trịnh trọng thiết tha, bắt buộc phải đưa tay tiếp nhận hoàn thuốc, rồi quay nhìn về hướng mắt của nàng thấy có một chiếc thuyền con đang lướt mặt nước như bay tiến tới.

Lăng Vân Phượng lấy một chiếc mặt nạ da người mang lên mặt, biến thành một nữ nhân xấu xí, nàng nhìn chiếc thuyền con thốt:

– Thuyền đó là thuyền đến tiếp ứng người, những gì ta nói với người phải giữ bí mật nhé, tuyệt không nên tiết lộ với kẻ thứ ba nào!

Bạch Thiếu Huy gật đầu:

– Tại hạ nhớ lời cô nương dặn.

Lăng Vân Phượng lại tiếp:

– Đêm nay đúng canh hai, ta chờ người nơi bờ sông đối diện, người có thể đến đó gặp ta chẳng?

Bạch Thiếu Huy giật mình:

– Cô nương còn việc gì cần nói?

Lăng Vân Phượng thốt:

– Đừng hỏi gì cả, đến lúc đó thì người sẽ biết. Ta chỉ mong người không thất ước để ta phí công chờ.

Bạch Thiếu Huy suy nghĩ một chút:

– Tại hạ xin y hẹn.

Vừa lúc đó chiếc thuyền con đến gần.

Nơi mũi thuyền có một thiếu niên vận áo màu lam tay cầm trường kiếm từ xa xa đã cao giọng gọi:

– Đại ca! Tiểu đệ đến đón đại ca đây!

Bạch Thiếu Huy mừng rỡ:

– Phạm đệ!

Thiếu niên áo lam chính là Phạm Thù, còn người giữ tay lái phía hậu là một lão ầu tóc bạc.

Lăng Vân Phượng nhìn thoáng qua lão ầu, cười lạnh một tiếng.

Hai chiếc thuyền càng lúc càng gần, Bạch Thiếu Huy vòng tay ngay Lăng Vân Phượng thốt:

– Đa tạ cô nương đưa tại hạ đến đây. Tại hạ xin cáo từ.

Lăng Vân Phượng dùng phép truyền âm dặn:

– Về đến nơi đừng quên cho lão bà uống hoàn thuốc này, người nên thông cảm nỗi khổ tâm của ta. Đừng để ta hoài công lo nghĩ bao nhiêu ngày tháng rồi.

Vì hai thuyền đã quá gần, Bạch Thiếu Huy không tiện nói gì, chỉ gật đầu rồi nhún chân nhảy vọt qua thuyền kia.

Chàng đi rồi, Lăng Vân Phượng gay chèo chuyển mũi thuyền xuôi theo dòng nước.

Phạm Thù nhìn theo con thuyền của Lăng Vân Phượng hỏi Bạch Thiếu Huy:

– Đại ca! Tại sao nàng ấy lại đưa đại ca đến đây?

Bạch Thiếu Huy không muốn dài dòng cười nhẹ:

– Có tiền sai khiến ai mà chẳng được? Ta cho nàng số tiền bằng hai trị giá con thuyền, tự nhiên nàng sẵn sàng đưa ta.

Lão ầu ngồi phía sau cất tiếng:

– Kỳ quái ta chưa hề gặp nàng lần nào!

Nghe thính âm Bạch Thiếu Huy biết ngay là Tiểu Ngọc giả dạng, chàng

quay nhìn lại hỏi:

– Tiểu Ngọc cô nương đấy à?

Lão ẩu mỉm cười:

– Thính giác của Bạch thiếu hiệp linh diệu vô cùng.

Bạch Thiếu Huy tán:

– Đơn thân độc lực cứu được Tiết phu nhân, cô nương quả có cơ trí phi phàm.

Tiểu Ngọc liền đem sự việc thuật lại cho Bạch Thiếu Huy nghe, lúc cung chủ cho nữ tỳ dọn bữa ăn tại Đông bắc sảnh, thì cung chủ cải dạng là lão bà cầm tóc bạc, đến tại ngôi nhà đó, còn Tiểu Yến thì tìm cách đưa lão bà thực sự về cung, do đó Tiểu Ngọc mới sai Tiểu Châu cấp tốc theo chàng cảnh cáo chàng đừng đến đó, còn nàng thì mạo hiểm chế ngự Tiểu Yến đoạt lại Tiết phu nhân, chính nàng cải dạng cung chủ ngồi thuyền đưa phu nhân rời khỏi vịnh.

Bạch Thiếu Huy gật đầu:

– Tại hạ đã biết việc đó rồi. Tuy có tiếp được tin tức do cô nương thông tri, tại hạ vẫn đến ngôi nhà đó như thường.

Tiểu Ngọc giật mình:

– Nơi đó có cung chủ dưới cái lốt lão bà, hẳn phải có mai phục, Bạch thiếu hiệp mạo hiểm quá.

Nàng quên mất giữ tay chèo, làm cho con thuyền bị nước bạt qua quay trở lại.

Bạch Thiếu Huy mỉm cười:

– Tại hạ suýt lắm mưu Lãng Vân Phượng.

Rồi chàng lược thuật sự việc đã xảy ra, chàng không giấu điều gì cả, riêng về cuộc đối thoại với Lãng Vân Phượng thì chàng không tiết lộ.

Phạm Thù hỏi:

– Sau đó Lãng Vân Phượng không truy đuổi đại ca sao?

Bạch Thiếu Huy lắc đầu:

– Ngu huynh không được rõ là nàng có đuổi theo hay không, chạy đến bờ sông thấy thuyền là ngu huynh nhảy lên liền, và thuyền đưa đến đây.

Tiểu Ngọc trố mắt:

– Kỳ quái! Cung chủ đã hạ lệnh phong tỏa vịnh Hầu gia, sao lại còn thuyền nào thấp thoáng mà thiếu hiệp trông thấy rồi nhờ đưa đến đây?

Bạch Thiếu Huy sợ nàng hỏi xa hơn, vội chuyển câu chuyện sang đề khác.

– Cô nương đưa Tiết phu nhân về đâu?

Tiểu Ngọc đáp:

– Phía trước mặt kia, không xa lắm.

Bạch Thiếu Huy day qua Phạm Thù;

– Tam muội đã về chưa?

Phạm Thù gật đầu:

– Về lúc chiều hôm qua, hiện đang hầu chuyện Tiết phu nhân!

Bạch Thiếu Huy lại hỏi:

– Sự việc trên Hành sơn như thế nào?

Phạm thù cười nhẹ:

– Diễn tiến đúng theo kế hoạch của quân sư!

Bạch Thiếu Huy mỉm cười:

– Giờ thì Phạm đệ chịu phục người chưa?

Phạm Thù cũng cười:

– Đại ca phục thì tiểu đệ cũng phải phục chứ! Nhưng việc tại Quân sơn, quân sư liệu không chu toàn, giả sử Tiểu Ngọc cô nương kém cơ trí một chút, thì Tiết phu nhân vẫn còn bị kẹt như thường.

Bạch Thiếu Huy nghiêm giọng:

– Phạm đệ đừng quên, Tiểu Ngọc cô nương được quân sư chọn lựa, ủy thác việc đó tất nhiên phải là người có tâm cơ mẫn tiệp, tùy thời ứng biến, đối phó với mọi bất trắc chứ!

Tiểu Ngọc mỉm cười:

– Hai vị quá khen!

Chiếc thuyền con rẽ vào một con rạch, Tiểu Ngọc không quên trông trước trông sau xem có chiếc thuyền nào theo dõi không.

Sát bên bờ rạch, có ngôi nhà cỏ, trước nhà có phơi mấy tấm lưới, chứng tỏ người trong nhà sống nghề hạ bạc, hiện tại có mấy ngư phủ đang ngồi vá lưới trước nhà.

Họ gồm năm người tất cả, thấy thuyền ghé lại họ chỉ nhìn thoáng qua rồi chăm chú làm việc.

Bạch Thiếu Huy thừa hiểu họ là những người trong Nam Bắc bang cải dạng, chàng nhận ra năm người tuy ngồi cúi mặt chăm chú vá lưới nhưng thực ra mỗi người hướng ra một phương hướng kín đáo đề phòng mọi bất ngờ xuất hiện.

Tiểu Ngọc cấp thuyền vào bờ, cùng Bạch và Phạm bước lên, nàng thấp giọng thốt:

– Tiết phu nhân ở trong nhà này.

Nàng đi trước Bạch Thiếu Huy theo sau, nhà có sàn cao, trong nhà có giường tinh khiết, Tiết phu nhân đang ngồi trên giường

Hương Hương đang đứng trước mặt bà, đang dùng tay ra dấu, gọi chuyện với bà, nghe tiếng chân người vội quay nhìn lại, thấy Bạch Thiếu Huy reo lên:

– A! Đại ca đã trở về! Trời! Hầu chuyện như thế này, chán chết đại ca ơi!

Trông tình trạng của nghĩa mẫu, Bạch Thiếu Huy xót xa vô cùng, suýt để rơi hai hàng lệ thảm, chàng cố dẫn lòng thốt:

– Cứ theo ngu huynh hiểu, thì Tiết phu nhân là sinh trưởng trong nho gia, hiền muội có thể bút đàm với bà, cần gì phải ra dấu cho khó khăn?

Hương hương lắc đầu:

– Tiểu muội có làm rồi, nhưng bà cứ lắc đầu mãi chừng như không biết chữ!

Tiểu Ngọc cất tiếng:

– Các vị ở đây nhé, tôi ra ngoài trước hỏi họ xem hành tung của mình có bị địch khám phá hay chưa?

Bạch Thiếu Huy nghe nói nghĩa mẫu không đọc được chữ, lấy làm kỳ bảo:

– Tam muội hãy cho ngu huynh tô nước, ngu huynh thử viết vài chữ xem sao!

Chàng làm theo cách thức của Lăng Vân Phượng, tại Hồng Hoa thôn, mang một chiếc bàn đến trước mặt Tiết phu nhân dùng ngón tay nhúng vào nước, viết lên mấy chữ:

– Bà có phải là Tiết phu nhân chăng?

Lão bà tóc bạc lắc đầu, mồm lí nhí những gì chẳng nghe được.

Bạch Thiếu Huy cau mày trầm nghĩ:

– Có lẽ nghĩa mẫu nghi ngờ mình, nên không chịu cho biết gì cả.

Chàng viết thêm:

– Phu nhân yên trí, Tiết thân y đã được chúng tôi cứu thoát khỏi nạn rồi!

Lão bà lộ vẻ khẩn trương rõ rệt, đưa tay chỉ những chữ do Bạch Thiếu Huy viết rồi đưa tay trở vào bà, rồi lắc đầu, bà làm như vậy mấy lượt.

Bạch Thiếu Huy, Phạm Thù và Hương Hương biết ngay là bà không đọc được.

Hương Hương thốt:

– Không cần thực nghiệm nữa, đại ca, chính tiểu muội đã dùng tới cách đó một lúc lâu, trước khi đại ca đến đây nhưng chẳng có kết quả gì.

Bạch Thiếu Huy hết sức kinh ngạc trầm nghĩ:

– Hay là bà này chẳng phải là nghĩa mẫu?

Tiểu Ngọc bước vào.

Chàng hỏi ngay:

– Cô nương có lầm không? Bà là Tiết phu nhân à?

Tiểu Ngọc giật mình:

– Không thể lầm được. Trong cung chỉ có một danh sách, trong danh sách có tả đúng hình dáng của Tiết phu nhân, làm thế nào mà lầm được chứ? Thiếu hiệp có khám phá ra sự gì khác lạ không?

Bạch Thiếu Huy đáp:

– Phu nhân thuộc dòng thư hương, cố sao lại không đọc được chữ?

Tiểu Ngọc cau mày:

– Tại sao lại có việc đó? Cứ như tôi hiểu thì trong năm vừa qua, bà bị Hoán Hoa Cung bắt đi, từ đó đến nay bà vẫn ở trong ngôi nhà thứ tư, về hưởng đông tại Hồng Hoa thôn, còn Tiết thân y thì ở tại phân cung Quân sơn, sự tình rất bí mật đến người trong phân cung còn ít kẻ được biết. Tôi nhờ thấy danh sách mới biết được đấy.

Phạm Thù thốt:

– Bà ấy đã cầm lại điếu, chúng ta không tiếp chuyện được, theo ý của tiểu đệ thì mình nên cấp tốc đưa bà về Nam Bắc bang, cho quân sư định liệu, nhất định quân sư sẽ có cách chữa trị chứng cầm và điếu của bà.

Bạch Thiếu Huy lắc đầu:

– Bà ấy mang chứng cầm điếu là do uống thuốc độc của Hoán Hoa Cung, tự nhiên Tiết thân y có phương pháp chữa trị giải độc cho bà, cốt cứu nạn Tiết phu nhân giờ mới làm sao? Có lẽ bà này đúng là Tiết phu nhân chẳng? Nếu chúng ta đưa bà về bang sở, mà lại là người giả, thì chẳng hóa ra công tác của chúng ta chẳng mang lại kết quả nào, như vậy làm sao phúc đáp lệnh của quân sư?

Chàng dừng lại một chút đoạn tiếp:

– Phạm đệ nên nhớ phạm việc gì, xuất kỳ bất ý, họa may mới thành công, nếu chúng ta phải trở lại đây một lần nữa, thì bọn địch có phòng bị chu đáo rồi, qua lần thất bại này, chúng phải dè dặt hơn.

Phạm Thù ngây người một lúc:

– Thế thì chúng ta phải làm sao đây?

Bạch Thiếu Huy nghĩ đến hoàn thuốc do Lăng Vân Phượng trao tặng chàng, dù chàng nghi ngờ hoàn thuốc đó, lúc này cũng phải nghĩ đến nó.

Chàng đắn đo một chút thở dài nói:

– Giải được có đây nhưng chẳng biết có công hiệu chẳng?

Thuốc nào lại chẳng công hiệu? Chàng muốn nói là có nên tin tưởng vào lời

nói của Lăng Vân Phượng hay không nhưng chàng chẳng chịu nói thẳng ra.

Phạm Thù hỏi:

– Làm sao đại ca có giải được?

Chàng đành bịa:

– Ngu huynh bức bách Lăng Vân Phượng nài trao cho huynh hoàn thuốc này.

Phạm Thù lại hỏi:

– Tại sao đại ca dấu điều đó?

Bạch Thiếu Huy mỉm cười:

– Bởi việc nhỏ mọn không cần thiết nói ra!

Phạm Thù thốt:

– Chúng ta không thể tin tưởng nơi nàng ấy được. Nàng gian trá xảo quyết vô cùng!

Bạch Thiếu Huy nhớ lời thề độc của nàng, lại nhớ đến thái độ thiết tha của nàng, chừng như không thể là nàng có mưu mô gì khi trao hoàn thuốc này cho chàng, chàng lại trầm giọng:

– Thuốc mang sẵn trong mình nàng, chắc không giả đâu, chứ phải chi nàng sai thuộc hạ đi lấy ở đâu xa, thì mình phải nghi ngờ...

Phạm Thù hừ một tiếng:

– Chỉ có đại ca mới tin được lời yêu nữ, chứ người khác thì còn lâu!

Bạch Thiếu Huy then đỏ mặt, chưa kịp nói gì thì Tiểu Ngọc đã cất tiếng:

– Cứ như tôi được hiểu, thì những người trong ba thôn Dương Hoa, Hồng Hoa, Tùng Hoa đều câm và điếc cả, và chỉ cung chủ mới có giải được. Cung chủ bị Bạch thiếu hiệp chế ngự, sợ thiếu hiệp mò mẫm trong mình tìm thuốc nên tự động đưa ra, nếu đúng vậy thì thuốc chẳng phải giả đâu!

Hương Hương bật cười:

– Chỉ có nữ nhân mới hiểu tâm lý nữ nhân. Đại ca ơi, Tiểu Ngọc cô nương nói phải đấy, nếu tiểu muội là Lăng Vân Phượng, tiểu muội cũng phải làm như vậy, chứ ai lại để cho nam nhân mò mẫm trong người? Và trao gấp còn thì giờ đâu mà nghĩ đến việc gạt gẫm trao thuốc giả?

Lão bà thấy thanh niên nam nữ bốn người cười cười nói nói trở mặt nhìn...

o O o